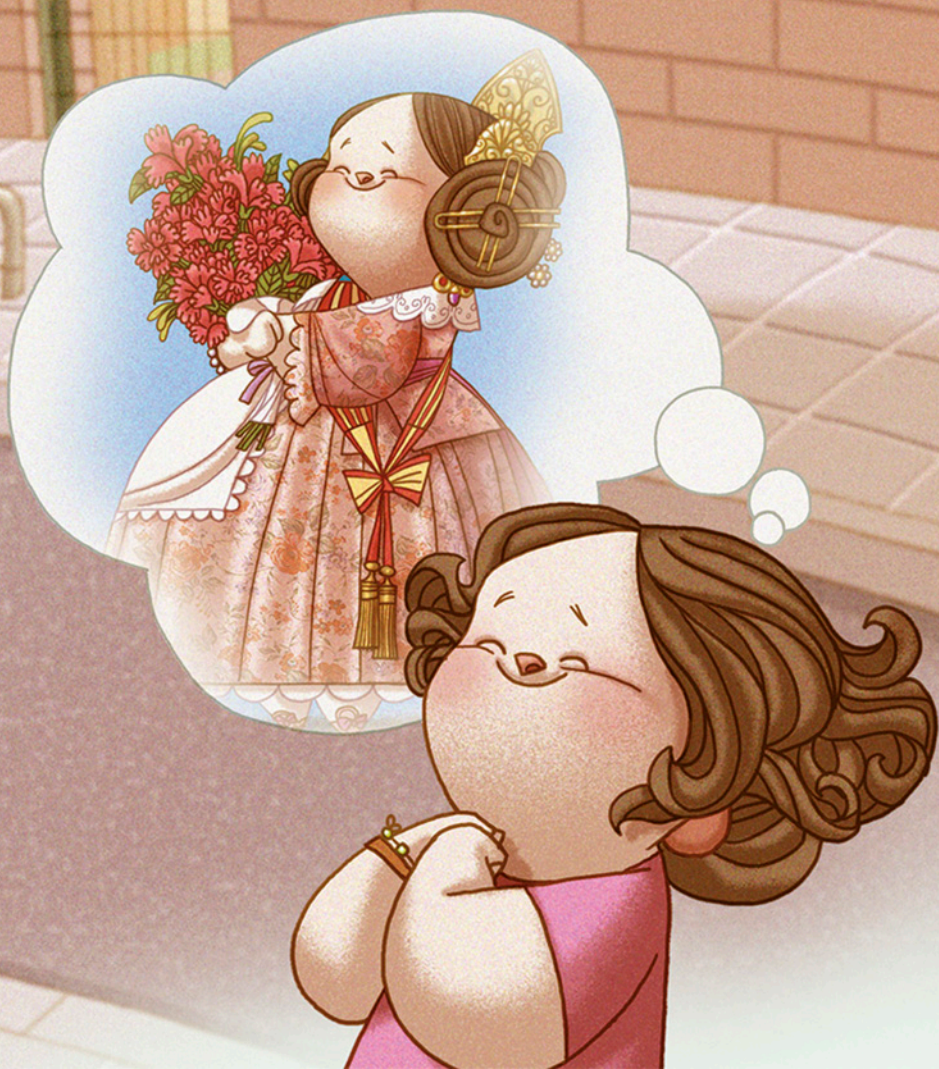

MICALLET TEATRE

Empar, fallera major infantil

Fani Grande

Dibuixos de Ramon Pla

ESCENA 1
ARRÒS AMB BLEDES

(És quasi l'hora de dinar. EMPAR ha tornat de l'escola, com sempre, morta de fam i arramblant el primer que troba, siga dolç o salat. Està davant de la nevera, amb la porta oberta de bat a bat, dotorejant l'interior. La MARE entra en escena per l'altra banda d'on està EMPAR, espenta una taula amb rodetes que deixa enmig de l'escenari. Damunt de la taula hi ha unes garbes de bledes, unes creïlles, caragols, i un cossioli on la MARE anirà trossegant les verdures mentre parla amb EMPAR.)

MARE. *(Crida.)* Empar!!!... Fes el favor de tancar la nevera!!!

EMPAR. (*Amb els monyos de fallera, fa careta de «glubs, m'han pillat» i molt, molt teatrera.*) Aiii, maretaaa, és que estava una miqueta marejada... Crec que necessite menjar alguna coseta perquè no em trobe gens bé. (*Exagerant.*)

MARE. (*Irònica.*) I el paquet sencer de rosquilletes que t'has menjat pel camí?

EMPAR. (*Sorpresa.*) Qui t'ho ha dit?

MARE. (*Dissimulant.*) Un pardalet.

EMPAR. T'ho ha dit la tia Maria, la Conillota?...
Eixa és poc reguinyosa!

MARE. Empar, no parles així de les persones majors!

EMPAR. Eixa «persona major» ens tira poalades d'aigua en la vorera perquè no vol que botem a la corda davant de sa casa...

MARE. M'és igual, a les persones majors cal respectar-les... Tu què saps per què té reguiny?...
I si està malalteta?...

EMPAR. O si té la castanya torta?...

MARE. Empar!!!

EMPAR. (*Riu molt.*) Això m'ho diu la tia Consuelo!!!

MARE. Mala parella feu, tu i la tia Consuelo...

EMPAR. Mami-mareta, no t'enfades amb mi... És que tenia molta fameta i Pilar, la del forn, m'ha

vist que feia mala cara i m'ha donat les rosquilletes. (*Falaguera.*)

MARE. Que no t'has menjat l'entrepà de moixama quan has eixit al pati?

EMPAR. Sí... Però era molt xicotet.

MARE. Però si t'he posat més de mitja pataqueta!!!

EMPAR. (*Continua rebuscant a la nevera.*) Què hi ha per a dinar?

MARE. Arròs amb bledes.

EMPAR. Que bo!!!... Li ficaràs caragolets?... (*No espera la resposta.*) Mareta, puc convidar Naiat a dinar, que li agrada molt l'arrosset?... Vaaa, perfaaa...

MARE. Au, vinga, corre, convida-la!

EMPAR. I ens faràs llesquetes en ou de postres?...

MARE. Ni parlar-ne.

EMPAR. Vaaa, mami-mareta, fes-les, fes-les, fes-les... (*Molt teatrera i donant-li besades.*) Vaaa... Vingaaa... Vaaa...

MARE. Au, vinga, Empar, que les llesques en ou tenen molt de sucre...

EMPAR. Hui només, mareta. Que les taste Naiat, que no les ha tastades mai, que sa mare no les fa igual, i Naiat no sap quin gustet tenen les teues... Que tu li fiques canella... Va, mami-maretaaa. (*Fa gest de «per favor» amb les mans.*)

MARE. *Ma* que eres falaguera... Però si la mare de Naiat és una fornera de bandera!!! Ai... Va, en faré, però tu, Empareta, te'n menges una i punt.

EMPAR. (*Molt contenta i botant.*) Eres la mami-mareta més guai del planeta!!!!... (*Li dóna una abraçada.*) Puc menjar-me un trosset de formatge ara?

MARE. (*Fa com si anara a fer-li cosquerelles.*) Corre, vés a buscar Naiat, que tens un morro...

EMPAR. Ja me'n vaig, ja me'n vaaaig. (*Se'n va rient i botant.*)

MARE. Empar, dinarem a les dos!!!

EMPAR. (*Torna a entrar molt seriosa, de colp.*) Mareta... Quants euros guanya el pare?

MARE. I això a què ve ara?

EMPAR. (*Dubtosa.*) No, res... Per saber-ho...

MARE. Tu no deus estar encara amb l'enrònia eixa, no?...

EMPAR. Mami-mareta, és que tinc un pla molt bo...

MARE. Ni parlar-ne, Empar...

EMPAR. Maretaaa... És que no entenc per què no puc ser fallera major infantil, eh?...

MARE. (*La talla en sec, enfadada.*) T'hem dit que no, Empar, filla... (*Abaixa un poc el to de veu.*) Saps massa bé que això de ser fallera major

infantil no pot ser, filla... No pot ser... La mare no té faena ara, i el pare va a collir taronja, i no tots els dies... I encara no hem acabat de pagar la furgoneta, filla...

EMPAR. Però mareta, els diners no faran falta!!!...
Tinc un pla!!!

MARE. Sí que faran falta, Empar, els diners sempre fan falta per a moltes coses...

EMPAR. (*Plorosa però animosa.*) Que no, mareta, que tinc un pla i no caldran diners... Només cal la il·lusió i les «ganes de fer falla» i de treballar i de compartir la festa amb toots els xiquets i xiquetes del poble. (*Solemne.*) Això sempre ho he escoltat al casal... M'ho va dir Toni Serrano, el cobrador, que estava allí quan van plantar la primera falla del poble... No te'n recordes... I que també em va dir el primer any quan la cremaven, i que jo plorava, i ell em va dir: «No plores, Empar, que mentre es crema esta falla, ja estem fent la falla de l'any que ve tots junts una altra vegada, que el que importa és fer-la entre tots»...

MARE. (*La talla.*) Filla, tu no ho comprens... Els diners sempre fan falta i més encara per ser fallera major... Què volguera la mare i el pare... (*Trista.*) No pot ser, bonica...

EMPAR. Bé, bé, però i si no feren falta diners...

Eh?... Em deixaríeu?...

MARE. (*Canvia de tema.*) Vés, corre, vés a buscar la teua amiga, que encara arribarem tard a tot, hui... Vinga, va... Tira-li!!!

EMPAR. Ja voràs com no calen diners!!! (*Se n'ix corrent.*)

MARE. Ai, eixe cabet... Què deus estar tramant en eixe cabet, filleta. (*Se n'ix d'escena amb la taula i les bledes.*)

(Entren els FOLLETS vestits amb saragüells i arranquen el primer fons del decorat com si fóra el full d'un calendari. Trauen la nevera per un costat. Tot entre rialles divertides i cabrioles amunt i avall de l'escenari.)

ESCENA 2

ROTLLETS DE SANT BLAI

(EMPAR no ha conegut les seues iaies, i fa poc que va morir el IAIO VICENT, que era el seu iaio estimat. La TIA CONSUELO és una dona major, veïna d'EMPAR, que se l'estima molt i que l'ha criada quan la MARE treballava. És com la seua iaia. La TIA CONSUELO sempre està fent dolços: pastissets de moniato, magdalenes, sagí, coca de llanda. La seua especialitat són els rotllets de Sant Blai, que li ixen boníssims. En Falles sempre fa ella els bunyols de figa al Casal. EMPAR sempre passa per casa de la TIA CONSUELO perquè s'ho passa d'allò més bé xarrant amb ella, i també per si li cau algun dolcet. La TIA CONSUELO

du posat un davantal blanc, amb randa a les vores. Entra portant la taula de rodets i una safra plena de pasta de rotllets. Damunt la taula hi ha carabasses torrades, oli, neules, farina. També du un tamboret on seu EMPAR.)

EMPAR. (*Entra decidida i s'agenolla damunt el tamboret.*) Què fas, tia Consuelo?

TIA CONSUELO. La tia Consuelo està fent rotllets de Sant Blai. (*Està pastant els rotllets.*)

EMPAR. I els poses carabassa? (*Molt estranyada.*)

TIA CONSUELO. És que els rotllets de Sant Blai duen carabassa, bonica de la tia.

EMPAR. Igual que els bunyols!!!... (*Fa com que es xupla els dits.*) Ai, a mi m'encaanten els bunyols...

TIA CONSUELO. Oi, oi, oi... Els bunyols, i els pastissets de moniato, i els panous, i la coca de llanda, i el braç de gitano... Què no li agradarà a la meua llepoleta?

EMPAR. (*Riu.*) És que està tot molt bo, tia Consuelo...

TIA CONSUELO. I tant que sí... Si sobra carabassa, la tia Consuelo et farà mitja dotzeneta de bunyols a la vesprada.

EMPAR. Gràcies!!! (*Li fa un bes a la galta i s'embruta de farina.*)

TIA CONSUELO. (*Fent com si li molestara, però no li molesta gens.*) Ma que eres bandida...

EMPAR. I eixos paperets blancs què són, tia Consuelo?

TIA CONSUELO. Això són neules...

EMPAR. (*Es posa seriosa. Acarona les neules.*) Tia Consuelo... Tu podries fer dos-cents rotllets de Sant Blai? (*Ho solta de colp, després d'agafar aire.*)

TIA CONSUELO. Xica, per l'amor de Déu... Tants rotllets, per a què, bonica?

EMPAR. Dis-me, podries fer-los?...

TIA CONSUELO. Dona, la tia Consuelo, amb un poquet d'ajuda sí que podria pastar tants rotllets... Sí, sí, clar...

EMPAR. Jo t'ajudaré a pastar. I a vore si mon pare pot agafar unes poquetes carabasses del camp del tio Capet...

TIA CONSUELO. Oi, oi, oi... Si tenim carabasses estem salvats!... Escolta, tants rotllets, per a què els vols, filla?

EMPAR. És que estic fent un pla per ser fallera major infantil l'any que ve, i ma mare i mon pare no volen que siga perquè diuen que val molts diners, i jo faré que no coste diners...

TIA CONSUELO. Oi, oi, oi... Xe, tots els rotllets

que vullgues, filla... La farina tampoc deu costar tants diners...

EMPAR. Gràcies!!! (*Falaguera.*) Tia Consuelo, puc menjar-me una neula d'estes?... És que tinc un foradet ací... A la panxa... (*S'assenyala amb el dit la panxa.*)

TIA CONSUELO. Menja, filla, menja, no siga que t'agarre una malagana... Menja, que això no té greixos roïns ni res...

EMPAR. (*Es menja una neula sencera i se li apega tota dins de la boca.*) És com el paperet eixe de les hòsties que donen en la comunió!

TIA CONSUELO. (*Cridant.*) Xica!!! Això no es diu!

EMPAR. Hòstia no es diu?

TIA CONSUELO. Mira que et llavaran la llengua amb *lejía*.

EMPAR. Ei, això no es diu! (*Amb el dit acusador.*)

TIA CONSUELO. Què no es diu, xica?

EMPAR. *Le-jí-a*.

TIA CONSUELO. Ah, no?

EMPAR. Es diu *lleixiu*.

TIA CONSUELO. I a tu qui t'ha dit això?

EMPAR. La mestra.

TIA CONSUELO. Ah, la mestra... (*Amb el dit amunt.*) Ara mateixa vas, i li dius a la mestra que t'ha dit la tia Consuelo que vaja a tocar-se la figa.